

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Lubomíra Majerčíka v právní věci

žalobce: **R. H.**
zastoupeného advokátem Mgr. Ludvíkem Matouškem
sídlem Kovářská 549/12, 190 00 Praha

proti
žalovanému: **Město Klobouky u Brna**
sídlem nám. Míru 169/1, 691 72 Klobouky u Brna
zastoupeného advokátem JUDr. Igorem Andrýskem
sídlem Masarykovo náměstí 222, 695 01 Hodonín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2022, č. j. 2743/2022,

takto:

- I. Rozhodnutí Města Klobouky u Brna ze dne 26. 9. 2022, č. j. 2743/2022, a rozhodnutí Městského víceletého gymnázia Klobouky u Brna, příspěvkové organizace, ze dne 6. 9. 2022 o odmítnutí žádosti žalobce o poskytnutí informace, **se ruší.**
- II. Městskému víceletému gymnáziu Klobouky u Brna, příspěvkové organizaci, **se ukládá**, aby do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytlo žalobci informace o přehledu mimořádných odměn (pokud mimořádné odměny povinný subjekt nevyplácí, tak zaměnit za „odměny a cílové odměny“), které za rok 2021 obdrželo vedení a zaměstnanci povinného subjektu v jednotlivých kalendářních měsících příslušného roku. Informace bude poskytnuta v tabulkové formě, kde budou údaje

seřazeny podle měsíců roku 2021, a v jednotlivých sloupcích bude uvedeno: anonymizované označení jednotlivých zaměstnanců či členů vedení; výše mimořádné odměny v Kč dané osoby za daný kalendářní měsíc; konečný součet odměn za kalendářní rok 2021.

- III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 22 420 Kč, a to k rukám žalobce advokáta Mgr. Ludvíka Matouška do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rekapitulace průběhu správního řízení

1. Žalobce se žádostí podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), ze dne 2. 9. 2022, domáhal u Městského víceletého gymnázia Klobouky u Brna, příspěvkové organizace (dále jen „povinný subjekt“) sdělení informace – přehledu mimořádných odměn, které za rok 2021 obdrželo vedení a zaměstnanci povinného subjektu v jednotlivých měsících příslušného roku. Pokud povinný subjekt mimořádné odměny nevyplácel, žádal žalobce informaci o přehledu odměn a cílových odměn. Přehled žádal v tabulkové formě s anonymizovaným označením jednotlivých členů vedení a zaměstnanců. Žalobce informace žádal pro účely vypracování kvalifikační práce, jejíž obsah bude zveřejněn.
2. Povinný subjekt žádost odmítl rozhodnutím ze dne 6. 9. 2022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), přičemž upozornil na nález Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <https://nalus.usoud.cz>), který dovodil potřebu provedení testu proporcionality, jímž musí konkrétní požadavek na zpřístupnění informace o platu či odměně projít, aby tuto informaci bylo možné poskytnout. Povinný subjekt dospěl k závěru, že žádost žalobce nesplnila první a třetí podmínku tohoto testu, neboť zaprvé z žádosti nevyplývalo, v čem má požadovaná informace přispět k diskuzi o věcech veřejného zájmu. Zadruhé měl povinný subjekt za to, že žalobce neplnil roli tzv. „společenského hlídačského psa“.
3. Žalovaný k odvolání žalobce nejprve posuzoval, zda je v předmětné věci přílehavé aplikovat závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2020, č. j. 4 As 91/2020-45 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), jimiž žalobce v odvolání argumentoval. Citovaný rozsudek podle žalovaného není přílehavý, neboť se vztahuje pouze na poskytování informací týkajících se právnických a podnikajících fyzických osob, tedy odlišnému okruhu osob než v řešeném případě. Žalovaný prvostupňové rozhodnutí shledal v souladu se zákonem, proto jej potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje krajskému soudu, aby rozhodnutí žalovaného i povinného subjektu zrušil a aby nařídil povinnému subjektu poskytnout žalobci požadované informace (§ 16 odst. 6 informačního zákona).
5. Žalobce nejprve odkázal na judikaturu správních soudů navazující na nález sp. zn. IV. ÚS 1378/16. Považuje k tomu však za stěžejní uvést, že tato praxe se vztahuje na případy, kdy žadatelé požadují informace o platech, mzdě či odměnách konkrétních zaměstnanců

povinného subjektu. V takovém případě je třeba provést tzv. platový test. V případě žalobce však o takovou situaci nejde. Nedochází totiž ke kolizi dvou ústavně zaručených práv, protože žalobce žádal o informace o mimořádných odměnách anonymizovaných tak, aby nedošlo k propojení konkrétních osob a mimořádných odměn. Chybí minimálně tedy zásah do práva na ochranu soukromí řadových zaměstnanců.

6. Žalobce si je vědom toho, že v případě některých členů vedení nelze požadované informace plně anonymizovat (např. povinný subjekt má jednoho ředitele, jeho mimořádné odměny tak budou vždy propojitelné s konkrétní osobou). V takovém případě pak žalobce argumentuje, že postavení členů vedení je třeba vnímat srovnatelně s funkcí děkana fakulty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2021, č. j. 5 As 12/2019-55). Z judikatury správních soudů dále vyplývá, že požadavek na „sílu důvodů“ existence veřejného zájmu na poskytnutí informace postupně klesá se zvyšujícím se postavením dotčené osoby. Závěrem žalobce odkázal na zavedenou rozhodovací praxi správních orgánů v totožné věci (získávání totožných informací od jiných povinných subjektů), které žalobcově žádosti o informace, případně odvoláním, vyhověly

III. Vyjádření žalovaného, replika žalobce a další podání

7. Ve vyjádření k žalobě žalovaný setrvává na svém stanovisku o správnosti postupu odmítnout žalobcem požadované informace.
8. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného nesouhlasil, že by závěry rozsudku č. j. 4 As 91/2020-45 nemohly být aplikovány. Citovaný rozsudek totiž potvrdil, že žadatel o informace pro účely zpracování kvalifikační práce může plnit roli „hlídacího psa demokracie“. Nebylo podstatné, zda je povinný subjektem právnická osoba, poslanecký klub, nebo podnikající fyzická osoba. Žalobce dále zopakoval svou argumentaci ohledně anonymizace požadovaných informací, která podle něj vyloučila zásah do práv konkrétních zaměstnanců. Závěrem citoval z rozhodnutí dalších správních orgánů, jež rozhodovaly o jeho obdobných žádostech.
9. V reakci na repliku žalobce žalovaný uvedl, že tvrzení žalobce se odlišují od jeho původní žádosti o informace. Z pohledu žalovaného jsou důležitá ujištění žalobce, i přiložený seznam subjektů poskytnuvších požadované informace, že nedojde ke zneužití požadovaných informací. Žalovaný dále uvedl, že obdobné žádosti žalobce o informace (za rok 2022) z těchto důvodů vyhověl. Z výše popsanych důvodů nemá žalovaný již námitek proti poskytnutí požadovaných informací i za rok 2021.

IV. Ústní jednání konané dne 5. 11. 2024

10. Při ústním jednání jak žalobce, tak žalovaný setrvali na svých stanoviscích a argumentaci, předestřené v žalobě, resp. ve vyjádření k žalobě a replice.

V. Posouzení věci soudem

11. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná** (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).
12. Předtím, než krajský soud přistoupí k meritornímu posouzení podané žaloby, považuje za nezbytné rekapitulovat procesní postup soudu poté, co žalovaný ve svém podání uvedl, že již nemá námitek proti poskytnutí požadovaných informací i za rok 2021.

13. Krajský soud z něho nabyt dojmu, že žalovaný je připraven žalobce uspokojit postupem dle § 62 s. ř. s. Z procesní opatrnosti proto žalovaného vyzval buď k vydání nového rozhodnutí, nebo aby případně vyloučil, že žalobce uspokojit nehodlá. Žalovaný krajskému soudu přípisem oznámil, že vydal nové rozhodnutí ze dne 10. 6. 2024, č. j. 1494/2024, kterým prvostupňové rozhodnutí zrušil, toto rozhodnutí doručil žalobci, přičemž mu současně již byly také poskytnuty požadované informace za rok 2021.
14. Krajský soud následně vyzval žalobce dle § 62 odst. 3 s. ř. s. k vyjádření, zda je postupem žalovaného uspokojen. Žalobce uvedl, že se postupem žalovaného necítí uspokojen. V duchu dispoziční zásady tedy trval na projednání sporu. Krajský soud nebyl v takovém případě oprávněn posuzovat, zda byl žalobce postupem žalovaného objektivně uspokojen (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2010, č. j. 3 Ads 148/2008-70, body 35 až 37). Krajský soud proto pokračoval ve věcném projednání žaloby.
15. Krajský soud zároveň žalovaného i povinný subjekt upozorňuje, že z důvodu žalobcova vyjádření nesouhlasu s uspokojením nemohl rozhodnout o zastavení řízení (§ 62 odst. 4 s. ř. s.). Nové rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2024, č. j. 1494/2024, tedy nemohlo nabýt právní moci (§ 62 odst. 5 s. ř. s.). Právně tedy neexistuje. Stejným způsobem je nutné pohlížet i na samotné poskytnutí informací, ke kterému povinný subjekt dle vyjádření žalovaného přistoupil na základě nepravomocného a právně neexistujícího rozhodnutí. V případě, že krajský soud shledá žalobu důvodnou, a určí povinnému subjektu povinnost poskytnout žalobci požadované informace, nemůže se povinný subjekt této povinnosti „vyhnout“ s konstatováním, že tak již jednou učinil. Jednal totiž na základě nepravomocného, tedy nevykonatelného rozhodnutí.
16. Krajský soud proto přistoupil k meritornímu posouzení žalobních námitek.
17. Žalobce v žalobě brojí proti výše popsanému postupu, kdy mu povinný subjekt odmítl poskytnout k jeho žádosti informace o přehledu mimořádných odměn (případně odměn a cílových odměn) zaměstnanců a členů vedení povinného subjektu za rok 2021. Z této žádosti o informace se podává, že žalobce žádal o informace „*v tabulkové formě, kde budou údaje seřazené podle měsíců roku 2021: anonymizované označení jednotlivých členů vedení a jednotlivý seznam anonymizovaných zaměstnanců, výše mimořádné odměny v Kč v konkrétním měsíci a ke konkrétnímu zaměstnanci. Dále konečný součet mimořádné odměny u konkrétního anonymizovaného zaměstnance, aby bylo možno informace dále zpracovat.*“ Žalobce žádal o informace pro účely vypracování kvalifikační práce, jejíž obsah bude zveřejněn.
18. Mezi účastníky není sporné, že příspěvkové organizace obcí (školy) jsou povinnými subjekty ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 6. 2022, č. j. 15 A 126/2019-50, shodně i komentářová literatura viz např. Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání.* Praha: C. H. Beck, 2016, s. 39).
19. Podle § 3 odst. 2 informačního zákona se informací „*rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.*“
20. Podle § 8a odst. 1 informačního zákona „*[i]nformace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.*“ Dle druhého odstavce téhož ustanovení však

„[p]ovinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.“

21. Podle § 8b informačního zákona platí, že „[p]ovinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky“ (odst. 1) a že „[z]ákladní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků“ (odst. 3).
22. Poskytování informací o výši platu (mzdy, popř. osobních příplatků, odměn a jiných složek platu) v podobě ke konkrétní osobě přiřaditelného údaje má za následek vznik kolize práva na informace a práva na ochranu osobních údajů a soukromého života. Osobním údajem se rozumí jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu. Naproti tomu anonymním údajem je takový údaj, který buď v původním tvaru, nebo po provedeném zpracování nelze vztáhnout k určenému nebo určitelnému subjektu údajů. (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2018, č. j. 45 A 96/2016-95).
23. Vzniklou kolizí ústavně zaručených práv, plynoucí z aplikace § 8b informačního zákona, se zabýval Ústavní soud v citovaném nálezu sp. zn. IV. ÚS 1378/16, na nějž odkázali oba účastníci i povinný subjekt. Ústavní soud tímto nálezem (a opětovně i v nálezu ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1200/16) do určité míry korigoval závěry dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu, zejména pak rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, z něhož plynulo, že informace podle § 8b informačního zákona se zásadně poskytují. Neposkytnout je lze jen výjimečně, pokud se dotčená osoba na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a nevýznamným způsobem a zároveň nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně. Dle rozšířeného senátu úvahu o konkurujících si zájmech a střetu základních práv vyřešil již samotný zákonodárce tím, že paušálně upřednostnil právo na informace o příjemcích veřejných prostředků.
24. Ústavní soud v citovaném nálezu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 rovněž připustil, že informace o platech a odměnách náleží pod rozsah § 8b infZ. Zdůraznil však, že před případným poskytnutím těchto informací musí povinný subjekt „v každém jednotlivém případě“ porovnat dotčení základních práv (zde práva na přístup k informacím dle čl. 17 Listiny základních práv a svobod a práva na ochranu soukromého života dotčených zaměstnanců dle čl. 10 Listiny), a zajistit, aby mezi nimi byla dodržena spravedlivá rovnováha, „přičemž povinný subjekt žádost odmítne, nejsou-li splněny následující čtyři podmínky: (a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu, (b) informace samotná se týká veřejného zájmu, (c) žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“, (d) informace existuje a je dostupná.“ Předpokladem provedení tohoto testu proporcionality je uvedení (nad rámec požadavků informačního zákona) účelu žádosti o informace
25. Na tyto závěry následně navázal i Nejvyšší správní soud ve své judikatuře, v níž konstatoval, že „poměření kolidujícího práva na informace a ochrany soukromí je nutno provést v každém individuálním případě“ (srov. např. rozsudky ze dne 17. 5. 2018, č. j. 2 As 313/2017-56, či ze

dne 20. 2. 2018, č. j. 9 As 399/2017-38, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 10. 2018, č. j. 5 A 40/2015-68, dle něhož „*střet práva na informace a ochrany soukromí dotčených fyzických osob při poskytování údajů o příjmech zaměstnanců povinných subjektů dle InfZ nutno vyřešit za použití testu proporcionality. Při jeho aplikaci je nutno zejména v konkrétním případě poměřit tyto dva v kolizi stojící chráněné zájmy. Primárním faktorem při tomto poměřování je otázka veřejného zájmu na znalosti požadované informace. ... na kontrole veřejné moci prostřednictvím § 8b InfZ se může podílet každý.*“).

V.A) Informace o mimořádných odměnách řadových zaměstnanců a zaměnitelných členů vedení

26. Krajský soud se nejprve vyjádří k otázce, zda povinný subjekt a žalovaný mohli odmítnout poskytnout požadované informace pro nesplnění podmínek testu proporcionality ohledně mimořádných odměn těch zaměstnanců a členů vedení, jež bylo možné anonymizovat.
27. K testu proporcionality je třeba přistoupit teprve tehdy, pokud si v daném případě konkuruje určité ústavně zaručené právo s veřejným zájmem či jiným ústavně zaručeným právem. Krajský soud má nicméně za to, že právu žalobce na informace o mimořádných odměnách, jak je ve své žádosti formuloval, v dané věci žádný veřejný zájem či jiné právo nekonkurovalo, a správní orgány tedy nadbytečně aplikovaly test proporcionality namísto toho, aby žádosti žalobce vyhověly, jestliže neshledaly jiný, zákonný důvod pro její odmítnutí.
28. Jak totiž vyplývá z žádosti o informace, žalobce nepožadoval sdělit údaje, pomocí nichž by bylo možné konkrétní zaměstnance či členy vedení identifikovat. Žalobce v žádosti dokonce na třech místech zdůraznil, že požaduje označení konkrétních zaměstnanců a členů vedení anonymizovat. V takovém případě nebylo vůbec nutné posuzovat, zda poskytnutím požadovaných informací budeasaženo do práva konkrétních osob na soukromý život. Povinný subjekt totiž mohl (v souladu s podanou žádostí) dostatečným anonymizováním označení svých zaměstnanců a členů vedení znemožnit propojení hodnot mimořádných odměn s konkrétní osobou, a plně tak zabránit zásahu do jejich práv. Krajský soud z toho důvodu vůbec neposuzoval, zda byly ohledně požadovaných informací naplněny podmínky testu proporcionality (s výjimkou části V.B rozsudku) a s tím souvisejících otázek, řešených v účastníky řízení citované judikatuře správních soudů.
29. Žalovaný i povinný subjekt založili svá rozhodnutí na předpokladu, že by poskytnutím požadovaných informací mohlo býtasaženo do práv zaměstnanců a členů vedení povinného subjektu. Tento předpoklad se však ukázal mylným, protože krajský soud zrušil napadené i prvostupňové rozhodnutí pro nezákonnost, neboť z tohoto důvodu nebylo možné odmítnout žalobcovu žádost o informace. Krajský soud současně neshledal jiné důvody pro odmítnutí žádosti o tuto část informací.

V.B) Informace o mimořádných odměnách některých členů vedení

30. Výše uvedené závěry však podle krajského soudu nemusí vždy platit v případě takových členů vedení, u nichž by i sebevětší snaha povinného subjektu o anonymizaci jejich označení nevedla k úplnému zamezení zásahu do jejich práva na soukromý život. Uvedené platí za situace, kdy samotná výše odměn bude přiřaditelná pouze k jediné funkci, a tedy i osobě tuto funkci v daném období vykonávající, v posuzovaném případě nejpravděpodobněji řediteli gymnázia, případně jeho zástupcům. V takovém případě bylo třeba provést test proporcionality.

31. Povinný subjekt má za to (a žalovaný s ním souhlasil), že žalobce nesplňoval podmínky testu proporcionality formulované Ústavním soudem pod písmeny a) a c).
32. V rozsudku ze dne 27. 10. 2022, č. j. 6 As 188/2021-57, Nejvyšší správní soud konstatoval, že pro naplnění podmínky a) testu proporcionality je nezbytné, aby cílem žadatele bylo s poskytnutou informací vstoupit do veřejné diskuse. Dále je rozhodné, aby se diskuse týkala věci veřejného zájmu.
33. Žalobce ve své žádosti o informace uvedl, že požadované informace hodlá využít pro účely zpracování kvalifikační práce, jejíž obsah bude zveřejněn. K tomu krajský soud navíc doplňuje, že v žádosti o informace nemusí být účel odpovídající kritériu a) výslovně vyjádřen, lze-li ho seznat z okolností případu (viz citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 188/2021-57, bod 37). Zveřejňováním závěrečných prací vysoké školy jako nejvyšší článek vzdělávací soustavy naplňují jeden ze svých cílů hrát aktivní roli ve veřejné diskusi o společenských a etických otázkách, který je vymezen v § 1 písm. d) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách. Z povahy věci tedy kvalifikační práce žalobce mohla přispět ke společenské diskusi.
34. K otázce, zda se tato společenská diskuse týkala věci veřejného zájmu, pak krajský soud uvádí, že zaměstnanci a členové vedení povinného subjektu jsou odměňováni z veřejných prostředků, je proto legitimní, aby „se veřejnost zajímala, zda se finanční zdroje distribuuji uvnitř veřejné správy férovým způsobem na základě určitých racionálních a předvídatelných kritérií, a zda není nikdo svévolně obohacován či naopak neoprávněně znevýhodňován.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2020, č. j. 2 As 88/2019-29). Odměňování takových zaměstnanců, včetně jejich mimořádných odměn, tedy může být předmětem veřejné diskuse. Současně ale krajský soud poznamenává, že čím nižší postavení určité osoby v rámci veřejné sféry (hlavně jejím řídicím a organizačním kompetencím a odpovědnosti), tím bude pravděpodobně nižší i veřejný zájem na kontrole jejich odměňování. Jak ale krajský soud uvedl výše, potenciální zásah do práv shledal pouze u několika, pravděpodobně nejvýše postavených členů vedení povinného subjektu, uzavírá tedy, že v projednávaném případě bylo cílem žalobce pro získání požadovaných informací přispět (či vyvolat) diskusi o věcech veřejného zájmu, podmínka a) testu proporcionality tudíž byla splněna.
35. Krajský soud současně nesouhlasí s žalovaným, že by závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2020, č. j. 4 As 91/2020-45, nemohly být v případě žalobce aplikovány. Je pravdou, že tento rozsudek se týkal poskytování informací o právnických osobách a podnikajících fyzických osobách, na něž se zákon o ochraně osobních údajů nevztahuje. Žalovaný však přehlédl, že relevantní závěry pro nyní posuzovanou věc se týkaly poskytování informací o platech a odměnách pracovníků poslaneckých klubů poskytnutých z veřejných prostředků, jejichž údaje již jsou předmětem ochrany zákona o ochraně osobních údajů. Je tak vlastně irelevantní, kdo tyto osoby odměňuje, stěžejní je to, odkud tyto prostředky plynou. Nejvyšší správní soud se proto zabýval tím, zda byly naplněny podmínky testu proporcionality. Posuzoval tedy i to, zda lze pisatele diplomové práce považovat za tzv. „společenského hlídacího psa“, a uzavřel, že v tomto směru postačí vycházet ze závěrů judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Z nich vyplývá, že roli tzv. společenského hlídacího psa nemusí plnit pouze novináři, byť právě činnost nezávislé žurnalistiky bývá považována za „hlídacího psa demokracie“, ale i nevládní organizace a spolky (srov. rozhodnutí ze dne 10. 7. 2006, č. 19101/03, *Sdružení Jihočeské*

matky proti České republice; rozsudek ze dne 25. 6. 2013, č. 48135/06, *Youth Initiative for Human Rights proti Srbsku*), nebo i jiné osoby, např. akademičtí pracovníci, publicisté či dokonce blogeři a známí uživatelé sociálních sítí (srov. rozsudek ze dne 8. 11. 2016, č. 18030/11, *Magyar Helsinki Bizottság proti Maďarsku*), neboť podstata (a podmínka pro přiznání) takového postavení spočívá v to, že tyto subjekty obstarávají a následně i šíří informace přispívající k diskusi o věcech veřejného zájmu (srov. rozsudek ze dne 14. 4. 2009, č. 37374/05, *Társaság a Szabadságjogokért proti Maďarsku*). V nyní posuzované věci podle názoru krajského soudu nevyvstaly jakékoliv pochybnosti o tom, že žalobce požadované informace skutečně využije pro zpracování své kvalifikační práce. I podmínka c) testu proporcionality pro poskytnutí informací tedy byla splněna.

36. Za dané situace, kdy krajský soud shledal, že v případě žalobce a jím podané žádosti o poskytnutí požadovaných informací jsou splněny podmínky stanovené v nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16, a tedy po provedeném testu proporcionality převáží právo žalobce na poskytnutí jím v žádosti ze dne 2. 9. 2022 požadovaných informací nad právem dotčených osob na ochranu soukromí (osobních údajů), přistoupil k posouzení žalobcova návrhu na postup podle § 16 odst. 6 informačního zákona, dle něhož „*při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.*“ Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 3. 2010, čj. 1 As 8/2010-65, smysl tohoto ustanovení „*je třeba spatřovat v tom, že pokud nejsou naplněny důvody pro odmítnutí žádosti, které jsou přezkoumatelným způsobem vyjádřeny ve správním rozhodnutí, je soud povinen zrušit rozhodnutí odvolacího správního orgánu i správního orgánu I. stupně a přikázat správnímu orgánu I. stupně poskytnout žadateli požadované informace. To vede ke zrychlení celého postupu.*“ Soud má při postupu podle § 16 odst. 6 informačního zákona nejen postavení orgánu kasačního, nýbrž i postavení orgánu nalézajícího hmotné právo. Je tedy na něm, aby ověřil, zda byl dostatečně zjištěn skutkový stav, a pokud ne, aby jej v potřebné míře zjistil, a poté aby posoudil, zda existují důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li takové důvody, je povinen povinnému subjektu nařídít požadované informace poskytnout (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, čj. 10 As 112/2015-54).
37. Krajský soud přitom v nyní projednávaném případě neshledal, že by byl ve vztahu k žádosti žalobce naplněn jiný zákonný důvod pro omezení práva na informace. Pokud však soud postupuje dle § 16 odst. 6 informačního zákona, musí zvážit, zda není dán některý z dalších důvodů pro odmítnutí žádosti. Soud je tedy povinen zhodnotit, zda ob stojí důvody pro odmítnutí žádosti, a pokud ne, zkoumá, zda nemohou existovat jiné důvody, které by odůvodňovaly odmítnutí žádosti. Nezabývá se přitom detailně existencí jiných důvodů pro odmítnutí žádosti a tyto důvody zkoumá pouze *prima facie* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2017, č. j. 5 As 236/2016–104, a v něm citovanou judikaturu).
38. Krajský soud přitom žádné takové důvody nezjistil, a proto výrokem I. tohoto rozsudku rozhodnutí žalovaného i povinného subjektu zrušil, neboť žalobcova žádost o informace o mimořádných odměnách těch členů vedení povinného subjektu, u nichž (pro nemožnost zabránit propojení údajů o mimořádných odměnách s funkcí, kterou zastávají) nelze vyloučit zásah do jejich práva na ochranu soukromí (osobních údajů), tedy splňuje všechny podmínky pro poskytnutí takové informace dle § 8b informačního zákona. Krajský soud

proto zrušil napadené i prvostupňové rozhodnutí i v této části, neboť žalovaný i povinný subjekt dospěli k nesprávnému závěru ohledně nemožnosti poskytnout tyto údaje.

39. Povinnému subjektu pak krajský soud výrokem II. tohoto rozsudku uložil podle § 16 odst. 6 informačního zákona povinnost poskytnout žalobci požadované informace, a to v jím požadované struktuře, která svým rozsahem nepochybně odpovídá požadavkům stanoveným v § 8b odst. 3 informačního zákona, když ani v případě těchto informací krajský soud nezjistil *prima facie* existenci jiného zákonného důvodu pro jejich odepření. Ke splnění této povinnosti krajský soud povinnému subjektu určil lhůtu 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Krajský soud vycházel z toho, že ačkoli při stanovení lhůty k poskytnutí informace není *a priori* limitován žádným rozpětím, jako nejvhodnější se jeví stanovit stejnou lhůtu jako v postupu podle § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, čj. 1 As 350/2016-72). Požadované informace nemohou být podle krajského soudu ani velkého rozsahu ani pro povinný subjekt složitě obstaratelné, neboť, jak sám žalovaný ve vyjádření uvádí, žalobcem požadovanými informacemi disponuje a nemá ani námitek proti jejich poskytnutí.

VI. Závěr a náklady řízení

40. S ohledem na výše uvedené krajský soud shledal žalobu důvodnou, a proto rozhodnutí žalovaného i povinného subjektu zrušil pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 a odst. 3 s. ř. s. (výrok I.) a současně ve výroku II., coby povinnému subjektu, v souladu s § 16 odst. 6 InfZ stanovil povinnost poskytnout žalobci požadované informace v jím požadovaném rozsahu a struktuře, která koresponduje s požadavky v § 8b odst. 3 informačního zákona, přičemž lhůtu ke splnění povinnosti poskytnout informace soud stanovil v souladu s § 54 odst. 7 s. ř. s. v délce 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, což odpovídá lhůtě pro poskytnutí informace dle § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona.
41. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
42. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcova zástupce (advokáta) a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o čtyři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, další podání ve věci samé, účast na jednání soudu; naopak žalobcem požadovaný úkon v podobě repliky krajský soud neuznal jako účelně vynaložený) a čtyři režijní paušály, a to ve výši $4 \times 3\,100\text{ Kč}$ a $4 \times 300\text{ Kč}$ [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem $13\,600\text{ Kč}$. Krajský soud dále přiznal náhradu cestovních výdajů ve výši $3\,681\text{ Kč}$ (po korunovém zaokrouhlení). Při jejich výpočtu vycházel z následujících vstupních údajů – advokát žalobce: vůz VW Passat, RZ: X; vzdálenost Praha - Brno – Praha = 430 km ; spotřeba byla určena dle údajů v technickém průkazu o spotřebě pro kombinovaný provoz podle norem Evropské unie podle § 158 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve výši $4,6\text{ l}/100\text{ km}$; sazba základní náhrady za 1 km činí $5,60\text{ Kč}$ [§ 157 odst. 4 písm. b) zákoníku práce; § 1 písm. b) vyhlášky č. 398/2023 Sb.]; cena za litr motorové nafty podle vyhlášky č.

398/2023 Sb. činí 38,70 Kč; u žalobce pak náklady na cestovné tvoří částku 508 Kč (doloženo jízdenkami). Krajský soud přiznal právnímu zástupci žalobce také náhradu za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu, a to ve výši 1 000 Kč (10 započatých půlhodin za cestu na jednání soudu z Prahy do Brna a zpět). Celkové náklady za zastoupení tak činí částku ve výši 18 281 Kč. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 3 839 Kč, odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč.

43. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 22 420 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 5. listopadu 2024

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu